

VĚDECKÁ KONFERENCE K VOJENSKOSTRATEGICKÉ KONCEPCI OBRANY ČSFR

V souvislosti se změnami v dosavadních mezinárodních vztazích je před politickým a vojenským vedením států střední a východní Evropy úkol vytvořit své samostatné vojenské doktríny, zajistit jejich praktické naplnění, zajišťující obranu své svrchovanosti.

Schválením vojenské doktríny Federálním shromážděním v březnu byly vytvořeny předpoklady pro její praktické naplňování. K jejímu uvádění do života proběhly téhož měsíce vědeckovojenské konference u FMO a VVO.

Konference u Vojenské akademie (VA) byla zaměřena především na teorii.

Cílem konference bylo:

- Na základě rozboru současného místa a úlohy ČSFR v Evropě, možnosti jejího napadení stanovit v souladu s vojenskou doktrínou hlavní principy organizování obrany státu, a tak přispět k vypracování teorie účinné obrany.
- Vytyčit zásady pro zabezpečování obrany státu jednotlivými druhy vojsk.
- Dát vědeckopedagogickému sboru VA jednotné výchozí teoretické podklady k vytvoření výukových fondů, jeho vědeckou a pedagogickou činnost.
- Ujednotit chápání a obsah některých základních pojmů, které souvisejí s řešením obrany státu.
- Upozornit na problémy, jimž je třeba při přípravě obrany státu věnovat prvotně pozornost.

Výchozí principy vojenské doktríny

Úkolem vyčleněných organizačních celků, ale také všech národních armád bude svou připraveností a kvalitou působit na možného protivníka jako zstrašující prvek. Jak ukazují zkušenosti z války v oblasti Perského zálivu, zasazení kolektivních sil vyžaduje čas. Ten má případný protivník k dosažení svých cílů.

Zejména u malých států to může být pro jejich celistvost, či budoucnost velmi nebezpečné. Proto je třeba mít k okamžitému použití vlastní ozbrojené síly.

Současnou mezinárodní situaci nelze považovat za neměnnou. **Ve vývoji a orientaci jednotlivých států může dojít k prudkým politickým a hospodářským změnám.** Výsledkem mohou být také nežádoucí změny v mezinárodních vztazích, včetně případných územních požadavků především vůči sousedním státům.

Tento krátký nástin stavu bude platný i vznikne-li systém kolektivní bezpečnosti a obrany v Evropě. Jednoznačně dokumentuje, aby vlastní armáda **plnila roli odstrašující instituce v krajním případě možného agresora, současně ručitele bezpečnosti, svrchovanosti, samostatnosti a územní jednoty našeho státu.** Platí totiž, že jen dobře připravená a vysoce bojeschopná armáda spolu s připraveností a odhodláním všeho obyvatelstva bránit svůj stát je tou silou, která s konečnou platností odradí protivníka uskutečnit agresi.

Protože jak příprava armády, tak i obyvatelstva vyžaduje určitý čas, soustavnost a nepřetržitost, nemůže být kampaňovitá, či být dokonce zahajována až při nebezpečí ohrožení státu.

Z požadavku zabránit napadení našeho státu a uhájit jeho samostatnost, svrchovanost a nenarušitelnost území, podle potřeby se také aktivně podílet na udržení míru v Evropě vychází naše vojenská doktrína.

V souvislosti s vymezováním hodnoty našich ozbrojených sil pro obranu ČSFR se používají pojmy: **rozumná dostatečnost, obranná dostatečnost a rozumná obranná dostatečnost.** Rozumná dostatečnost musí odpovídat ekonomickým možnostem státu. (Maximálně únosné výši hrubého národního důchodu, kterou lze ještě na obranu vynakládat.) Uplatnění zásady rozumné dostatečnosti v praxi chrání stát před politicky neúnosným snižováním životní úrovně obyvatelstva i před případným hospodářským kolapsem.

Obranná dostatečnost je limitována skutečnými potřebami obrany. Vzhledem k jejich závislosti na protivníkovi (síle a možnostech) může vést až k bezbřehosti finančních požadavků na obranu. **Neomezeně plněné požadavky mohou vyústit v ekonomické, či celkové zhroucení státu bez napadení ozbrojenou silou protivníka.** V tomto případě není co bránit a nebude ani, kdo by chtěl bránit.

Rozumnou obrannou dostatečnost lze brát za přijatelnou v podstatě jen tehdy, jestliže se vychází z principu rozumné dostatečnosti při dodržování požadavku maximálně účinné obrany v rámci vyčleněných finančních prostředků.

Místo ČSFR v Evropě, vojensko geografické možnosti obrany

ČSFR leží na křižovatce Evropy mezi východem a západem, severem a jihem. V případě konfliktu mezi NATO a SSSR může dojít především z důvodů politické, ekonomické a vojenské nestability SSSR na naší východní hranici jen k těžce předvídatelné situaci. Pokud jde o směr jih-sever, jeví se z politicko-ekonomického pohledu a vzrůstajícího nacionalismu celý prostor jihovýchodně ČSFR jako nestabilní, zasluhující pozornost nejen politického, ale i vojenského vedení.

Vzhledem k rozložení sil a prostředků **lze z vojenskostrategického hlediska považovat pro nás za nebezpečnější směr východ-západ.** Typický strategický

směr (Moskva, Varšava, Berlín, Paříž či obráceně) probíhá mimo naše území. Jižní podunajský směr je směrem operačním, v soudobých podmínkách poměrně snadno přehraditelný, a to v prostoru mezi naší jižní hranicí a Alpami.

Po rozpuštění Varšavské smlouvy a odsunu sovětských vojsk ze střední a východní Evropy tvoříme spolu s Polskem, Maďarskem a Rakouskem nárazníkové pásmo mezi ozbrojenými silami SSSR a NATO. Hloubka pásma je kolem 800 až 1 000 km. Překonávání této vzdálenosti při průměrném možném tempu postupu vojsk 30 km za den vyžaduje zhruba celý měsíc. Ten má strana, která útok nezahájila, k mání na protipatření, především na uskutečňování ničivých úderů proti útočníkovi a svou přípravu k bojové činnosti. Jedním z protipatření bude nesporně také snaha střetnout se s protivníkem mimo své území. Přestože se tím doba střetnutí zkrátí, stále dává straně, která útok nezahájila, k dispozici určitý čas na protipatření. I kdyby snad snaha o mírové soužití nebyla některou z těchto stran míněna upřímně, oddálení vojenských uskupení SSSR a NATO od sebe zásadně ovlivňuje mezinárodní situaci. Lze dokonce říci, že oběma stranám vyhovuje. Už pouhá hloubka nárazníkového pásma totiž přinejmenším vytváří příznivé klima pro snížení závodů ve zbrojení, počtu vojsk v nepřetržité bojové pohotovosti, možnosti bezprostředního vzájemného napadení pozemními vojsky apod. To vše se nesporně kladně projevuje v ekonomické, ale také ve vnitřně politické oblasti obou uskupení.

Případné napadení států nárazníkového pásma jedním, druhým či oběma vojenskými uskupeními vytváří z ČSFR, Polska, Maďarska a Rakouska možné spojení. V žádném případě nebude ovládnutí některého z těchto či všech nárazníkových států jedním ze silných vojenských uskupení možné bez souhlasu uskupení druhého. Pokud se o to jedna ze stran pokusí, lze předpokládat, že mezi nimi dojde k ozbrojenému konfliktu. V nejlepším případě by se vše vrátilo do stavu, který byl do nedávné doby. To znamená k závodům ve zbrojení, balancování na pokraji války a všemu, co s tím souvisí, zejména tvrdým zásahům do ekonomiky států. Vzhledem k neustálému vědeckotechnickému pokroku, který se zákonitě promítá do všech oblastí společenského života, včetně výzbroje armád, je pravděpodobné, že by došlo k celkovému stupňování studené války.

Na obranu ČSFR má nesporně vliv také její tvar a délka státních hranic. Ani jeden z těchto prvků nevytváří pro její obranu příznivé podmínky. Protáhlý tvar republiky v délce 750 až 800 km, šířce od 170 do 250 km, délka našich státních hranic 3 527 km dokumentují obtížnost vedení obrany republiky. Kládou nepřiměřené požadavky zejména na počty, rozmístění ozbrojených sil a systém velení.

Možnosti soudobých vojsk, jejich palebná a úderná síla, účinný dolet letadel a použití vzdušných výsadků dovolují protivníkovi působit prakticky od zahájení napadení proti celému území ČSFR. Bojová, nebo jiná s ní související činnost, např. odstraňování následků úderů protivníka, mohou probíhat současně na několika místech republiky s různou intenzitou.

Vysoká bojeschopnost a připravenost k obraně státu není pouze záležitostí armády, ale všeho obyvatelstva ČSFR. Půjde o tři typy úkolů:

- odražení vzdušného a pozemního protivníka,
- boj se vzdušnými a diverzními výsadky (jinými ozbrojenými skupinami protivníka),

- odstraňování následků úderů protivníka, organizování všestranného zabezpečování života.

To všechno by ztěžovalo útok protivníka a vytvářelo příznivé podmínky pro organizování a vedení obrany. Z hlediska možnosti odrážení útoku, který by mohl být veden jistě mimo lesní masívy, mají velký význam sídliště. K nim však směřují komunikace, na nichž jsou vysoce motorizovaná vojska závislá zejména při útoku, zástavba sídlišť by poskytovala ochranu bránícím se silám. To by zvyšovalo jejich obranné možnosti. Z osad je proto výhodné vytvářet ohniska, bránící v postupu útočícímu protivníkovi.

Schopnost přehradit jednotlivé, poměrně samostatné směry možného napadení protivníka je závislá na připravenosti ozbrojených sil, včetně možností jejich manévru jak z neohrožených na ohrožené směry, tak také z nebo do hloubky. Jeví se účelné soustředit rozhodující počty ozbrojených sil ve střední části republiky s možností jejich včasného zasazení. Současně je žádoucí využít ozbrojených sil organizovaných podle územního principu k obraně dané oblasti.

Obrana ČSFR

Ve vojenské doktríně ČSFR jsou stanoveny ozbrojeným silám dva základní úkoly (ochrana a obrana). Ochrana bude zaměřena především proti obchodu s drogami, mezinárodnímu terorismu a neovládnutelné migraci obyvatelstva z jiných států. Tyto úkoly patří do pravomoci ministerstev vnitra a ozbrojené síly se na nich mohou podílet (také na dalších úkolech, souvisejících s ochranou státu, jeho obyvatelstva, pomoci obyvatelstvu při přírodních a jiných katastrofách).

Hlavním úkolem ozbrojených sil (zejména ČSA) je obrana svrchovanosti, samostatnosti, územní celistvosti ČSFR.

Náš stát může být napaden z území nebo přes území našich sousedů. Ve své podstatě může jít o:

- lokální konflikt (regionální),
- ohrožení evropským ozbrojeným konfliktem (napadení státu silným protivníkem).

Při lokální válce lze předpokládat, že v určitém, prostorově vymezeném úseku bude proti větší či menší části našich ozbrojených sil působit téměř stejná síla a kvalita protivníka. Kromě toho je zejména v těchto konfliktech třeba počítat s případnou činností ozbrojených skupin místního obyvatelstva národnosti shodné s protivníkem. Nelze vyloučit ani použití jeho vzdušných výsadků a diverzních skupin.

U napadení silným protivníkem je nezbytné počítat s jeho mohutnou údernou silou letectva a raketového vojska, manévrem uskutečňovaným ozbrojenými silami na zemi i ve vzduchu.

U regionálního konfliktu i při napadení silným protivníkem je třeba počítat s jejich zahájením radioelektronického úderu na systémy řízení a spojení, zejména PVO a letectva. Pozornost leteckých i palebných úderů bude zaměřena na maření přesunů našich sil k přehrazení zvolených směrů.

Na oba způsoby napadení musíme být připraveni. Výhodou přitom je, že připravenost na napadení silným protivníkem v podstatě zahrnuje také účinnost

obranyschopnost při lokální válce. Lze předpokládat, že k odražení protivníka v podstatě postačí plánované síly poloprofesionální, či profesionální armády, doplněné podle potřeby a konkrétních podmínek. K tomu účelu je třeba mít dobře připravenou a vycvičenou část obyvatelstva napadené oblasti. Je nutné uvažovat také o evakuaci části obyvatelstva z ohroženého území. Na plnění úkolů se budou podílet vedle ČSA vojska územní obrany a síly zabezpečující evakuaci.

U lokální války je možné, že nebude mít dlouhého trvání, pokud k ní vůbec dojde.

Napadení našeho státu silným protivníkem bude patrně součástí evropského či světového ozbrojeného konfliktu Západ-Východ. Podstatou může být snaha části ozbrojených sil konfliktních stran zabezpečit útok svých hlavních sil na strategickém směru severně od nás s cílem vázat tím určité síly protistrany, zabránit jí v získání území naší republiky jako nástupního prostoru a vytvořit si z ní nástupní prostor svůj. Lze předpokládat, že doba bude časově omezená, a proto konflikt veden o to s větším nasazením. Budou-li obě vojenská uskupení usilovat o totéž současně, dojde pro nás k nejhorší variantě - bránit se nejméně na dvou směrech, i když ne proti hlavním silám jednoho ze zneprátelených uskupení. Je totiž více než pravděpodobné, že jejich úsilí se zaměří především proti sobě navzájem na již zmíněném strategickém směru severně od nás.

Protože splnit úkol stanovený vojenskou doktrínou je pro ČSA jednoznačný a naprosto závazný, musí být připravena splnit tu nejhorší variantu. Při vyřešení je současně pokryta také varianta odražení napadení republiky po období zvyšování politického napětí.

Zahájení útoku s překvapením bez zdoluhavých, varujících příprav toho, kdo má být napaden, dovoluje soudobá výzbroj letectva, raketového vojska, vojska REB a vysoká manévrušnost pozemních vojsk.

Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je proto nutné počítat také s možností zahájení ozbrojeného konfliktu, jemuž nemusí předcházet žádné zvláštní vyostření mezinárodní situace, případně může navazovat na jakoby její "opadnutí" či "opadávání".

Válka by v tomto případě byla zahájena pravděpodobně radioelektronickým úderem, využívaným pro mohutné údery letectva a raketového vojska nejen na ozbrojené síly, ale také na ekonomická, politická a dopravní i spojovací centra území státu. Význam radioelektronických, leteckých úderů pro vedení soudobých operací a současně varování před statickým pojetím obrany dokumentuje skutečnost, že v průběhu války v oblasti Perského zálivu ničilo spojenecké taktické letectvo denně 100 až 150 tanků při až 2 800 vzletech.

Údery pozemními vojsky mohou přitom být vedeny přímo z mírových posádek nebo prostorů soustředění s určitým časovým odstupem za prvními údery letectva a raketového vojska v závislosti na vzdálenosti vojsk od státní hranice. Doba mezi prvními údery a zahájením napadení republiky pozemními silami protivníka bude nepochybně vyplněna jeho dalšími leteckými a raketovými údery. Přitom je nutné počítat s trvalým intenzivně vedeným elektronickým bojem k narušení našeho systému řízení a velení.

Všeobecná vysoká motorizace a mechanizace soudobých armád váže do značné míry jejich činnost na komunikace nebo vhodný terén. V oblasti Perského zálivu byly vedeny údery na čtyřech (v podstatě strategických) směrech v

součinnosti s taktickými, operačními vzdušnými výsadky a výsadky námořní pěchoty.

Vedle vedených leteckých a raketových úderů, vysazených výsadek a diverzních skupin budou pozemní síly využívat také účinků vlastních zbraní a podpory vojenského letectva.

Cílem bude rozvrátit koncepci bránících se vojsk, rozdrobit jejich obrannou sestavu na od sebe oddělené, izolované části, ztížit jim velení, součinnost a zejména zasazení záloh. V průběhu útoku může docházet ke krátkodobému soustředění organizačních celků protivníka ve vybrané části pásma bez zbytečného nadměrného zhušťování sestavy. Munice typu tříštivokumulativní (SRN), M 712 Copperhead, Sadarm (USA) apod. i další druhy účinnější munice a jejich nosičů k tomu vytvoří jisté předpoklady.

V důsledku postupu různých organizačních celků protivníka na samostatných směrech a vysoce manévrového způsobu bojové činnosti budou souvislé fronty, jak je známe z první či druhé světové války, zřejmě výjimkou. Obdobně tomu bude s tím souvisejícím prolamováním obrany. Lze s ním počítat především jen při zahájení agrese, jestliže se obránci podaří včas přikrýt státní hranici, a při dlouhodobém vedení války mezi velkými uskupeními vojsk. V tomto případě totiž může vzniknout situace vyžadující přeskupení a doplnění sil a zásob všeho druhu. I tehdy však půjde o průlomy na směrech.

Vzhledem k možnostem soudobých ozbrojených sil a jejich bojové technice bude snaha rozhodnout výsledek ozbrojeného konfliktu co nejdříve.

Poznatky získané z války v oblasti Perského zálivu také ukazují, že je třeba skončit s plánováním používání jaderných zbraní jako rozhodujících prostředků ničení protivníka. To ovšem neznamená, že jaderné zbraně v rukách mocností přestanou být prostředkem zastrašování před rozpoutáním jakékoli agrese. Lze dokonce počítat s tím, že s růstem počtu vlastníků jaderných zbraní tato úloha ještě vzroste.

Západní principy obrany státu

Při koncipování zásad obrany státu je třeba z uvedených, i když dílčích a kusých analýz vycházet a dodržovat závěry, které z nich vyplývají. **Za hlavní skutečnosti, mající vliv na stanovení zásad obrany státu, je třeba považovat:**

- ČSFR spolu s Polskem, Maďarskem a Rakouskem odděluje dvě největší vojenská uskupení současnosti,

- nelze vyloučit zahájení napadení našeho státu s překvapením, které se perspektivně jeví jako vhodný, ne-li dokonce jediný způsob alespoň dílčího splnění protivníkem sledovaných cílů,

- v případě ozbrojeného konfliktu mezi vojenskými uskupeními NATO a SSSR je ČSFR mimo hlavní strategický směr Paříž, Berlín, Varšava, Moskva,

- protáhlý tvar státu, jehož délka, šířka i délka státních hranic značně ztěžují obranu republiky a velení vojskům,

- soudobé parametry bojové techniky zejména letectva, prostředků REB a možnost širokého použití vzdušných výsadek protivníkovi umožňují působit od

zahájení války na celé území státu; republika se tak stává jako celek válčištěm, mizí rozdíl mezi frontou a zápolím,

- vysoká motorizace soudobých armád je činí značně závislými na komunikacích,

- účinné využití možností palby a manévru umožňuje vytvářet v potřebném prostoru na potřebnou dobu rychle převahu sil i prostředků,

- při organizování obrany je třeba vycházet z přijatých limitů útočné bojové techniky, vysoké zranitelnosti vojsk v předem zaujaté a vybudované (statické) obraně,

- jaderné zbraně se stanou jen prostředkem odstrašování, v ozbrojených konfliktech je však ohrožení ozbrojených sil i obyvatelstva narušením jaderných energetických a toxických látek využívajících zařízení infrastruktury státu,

- těžiště bojové činnosti našich ozbrojených sil bude spočívat v obraně státu na vlastním území.

Nejdůležitějším úkolem armády je příprava a organizace obrany a v případě potřeby její vedení. Při napadení našeho státu platí nejen pro Československou armádu, ale pro veškeré obyvatelstvo následující hlavní úkoly:

- bránit ozbrojené síly, obyvatelstvo a ekonomický potenciál státu proti úderům letectva, raketového protivníka s cílem:

- udržet bojeschopnost vojsk k ničení pozemních sil protivníka,

- vytvořit podmínky pro zaujetí operačních (bojových) sestav,

- přikrýt státní hranici,

- bojovat se vzdušnými a diverzními výsady protivníka,

- všestranně zabezpečovat přesuny vojsk do prostorů zasazení,

- po zahájení leteckých a raketových úderů protivníka na naše území ničit jeho letectvo, přesunující se pozemní síly letectvem, raketovými a jinými prostředky již na území protivníka,

- vést rozhodný radioelektronický boj se silami a prostředky protivníka jako jeden z rozhodujících faktorů úspěšnosti obrany,

- v součinnosti s vojskovým letectvem vést vysoce aktivní bojovou činnost proti pozemním vojskům protivníka, na směrech jeho postupu s cílem ničit ho, způsobit maximální ztráty, zastavit jej co nejbližší státní hranice, jejíž původní průběh obnovit,

- nedovolit rozdělení republiky na části,

- držet pro vedení obrany a partyzánského boje výhodné prostory i za cenu obklíčení,

- organizovat, materiálně a technicky zabezpečovat nejen ozbrojené síly, ale také výrobu a obyvatelstvo ČSFR,

- evakuovat části obyvatelstva z prostorů, na něž jsou předpokládány letecké a raketové údery, bojová činnosti protivníka, i z prostorů radiačních a chemických havárií,

- odstraňovat účinky leteckých a raketových úderů protivníka, radiačních a chemických havárií infrastruktury,

- organizovat život na území státu včetně výroby, zajištění přesunů a pořádku.

Specifika uvedených činností vyžaduje odpovídající organizaci sil a prostředků. V souvislosti s tím **se jeví účelné mít:**

- Československou armádu,
- vojska územní obrany - domobranu,
- Civilní obranu - územní (teritoriální) jednotky.

ČSA bude plnit úkoly ničení protivníka na kterémkoli místě státu podle konkrétní situace a potřeby. Vojska domobran a územní jednotky budou působit v oblasti svých domovů. Protože jak ČSA, tak domobrana povedou bojovou činnost často v prostorech, z nichž se domobrana bude formovat, musí být jejich činnost předem dobře naplánovaná, sladěná, v průběhu působení upřesňovaná a řízena podle jednoho zámyslu.

V případě, že limitovaná technika bude zcela rozdělena mezi vojska ČSA, je třeba již v míru zabezpečit vhodnou bojovou techniku také domobraně.

Při své bojové činnosti mohou ozbrojené síly využívat znalosti terénu a jeho připravenosti již v míru.

V souvislosti s výzbrojí i možným použitím vojsk ČSA a domobran se nabízí vytvoření vojenskostrategické koncepce obrany státu na principu "štítu a meče". "Štítem" by se staly jednotky domobran, doplněné podle potřeby silami ČSA. Část sil ČSA by byla vyčleněna především pro překrytí státní hranice a zajištění rozvinutí hlavních sil spolu se silami ochrany státních hranic. K plnění tohoto úkolu se jeví výhodné využít již vybudovaných opevnění a podle potřeby je doplnit dalšími. Síly k tomu určené z ČSA by mohly být organizovány do samostatných hraničářských praporů, případně praporů překrytí.

Hlavní síly ČSA by plnily funkci "meče". Jejich úkolem především bude aktivní činnosti na nejdůležitějších směrech ničit proniknuvší síly protivníka a obnovit státní hranici.

Organizování, vedení obranného boje musí odpovídat možnostem ničení protivníka a jeho manévrovému způsobu boje.

Jeví se proto žádoucí hledat nové formy vedení obranného boje. Ukazuje se, že je třeba upustit od statické - pasívní obrany, přejít u všech stupňů k organizování nešablonovité maximálně pružné obrany určitého, přesně vymezeného prostoru.

Tím, že nebude fronta ani zápolí, prolnou činnost jednotlivé složky vyžadující vytvořit společná místa velení. Do jejich čela je žádoucí určit velitele ČSA daných prostorů s komplexní odpovědností za řešení veškerého života v nich. Tomu musí také odpovídat organizace a složení jejich štábů. Výchozím štábem se musí stát generální štáb ČSA. Na jeho činnost budou již v míru navazovat vytvořená vojenská velitelství (oblastní, zemská) na principu armádních sborů. Velitelství nižšího typu je třeba organizovat v souladu s územním dělením republiky, odpovědnosti za obranu, mobilizaci v dané oblasti a přípravu záloh.

Hlavním úkolem velitelů a štábů všech stupňů bude připravit již v míru možnosti způsobu vedení bojové činnosti při odražení agrese. Do přehrazení směru je účelné zahrnout vhodná opevnění z roku 1938 a podle potřeby je doplnit. Výsledkem činnosti velitelů a štábů všech stupňů musí být podle pravděpodobných variant napadení v míru připravené plány všeho druhu.

V souvislosti s vysokou palebnou silou a mobilitou vojsk, častými změnami

situace, požadavky na samostatnost jednotlivých organizačních celků se jeví účelné snížit počet řídicích stupňů na tři: prapor, brigáda, armádní sbor. Tím dosáhnout lepší informovanosti velitelů, štábů při rozhodování a zkrácení k němu potřebných dob.

Organizační vnitřní členění (struktury) se jeví účelné vytvořit v závislosti na úkolech, které budou jednotlivým řídicím stupňům stanovovány. Základní kalkulační jednotkou by se měl stát všestranně samostatný prapor. Do větších celků se jeví vhodné uskupovat po 4 až 6 nižších organizačních stupních.

Vzhledem k protáhlému tvaru republiky je účelné rozdělit její území v souladu s operačními směry do tří operačních zón. Z hlediska zkrácení přesunů, ale také možnosti jejich ohrožení činností protivníka se jeví účelné nejvíce sil Československé armády rozmístit uprostřed republiky v prostoru od čáry Hradec Králové, Slavonice po Váh.

Zvláštní pozornost bude třeba věnovat použití letectva a vojska REB. Při limitovaném počtu letadel a jejich zaměření s důrazem na integrovanou PVO je třeba zvážit jeho samostatné působení.

Skutečnost, že bojová činnost pozemními silami se povede jen na území republiky, umožňuje vybudovat již v míru integrovaný systém týlového, technického, ženijního, spojovacího a chemického zabezpečení. Je třeba zvážit, co je nutné zabezpečovat samostatně jednotlivými organizačními stupni, co v rámci dané oblasti poskytovat vojskům i obyvatelstvu společně.

Další příspěvky k vědecké konferenci o vojenskostrategické koncepci obrany ČSFR uveřejníme v příštích číslech našeho časopisu.

redakce